

[Gert Petersen.]

det allermest interessante, det fremgår af en artikel i Berlingske Tidende den 17. maj, altså i går, under overskriften „De seks vil anerkendes“ — kravet om, at en formel sovjetisk anerkendelse skal kædes sammen med en sikkerhedskonference i Europa. Det er Malfatti, præsidenten for Kommissionen, altså ikke nogen helt ligegyldig person, der summerer det synspunkt op, at de seks fællesmarkedslande i øjeblikket har svært ved at blive anerkendt som forhandlingspartnere af de østeuropæiske stater, og derfor vil man nu fra fællesmarkedets side gå ind for, at vesten skal opstille en sådan anerkendelse som betingelse for at gå med til en sikkerhedskonference i Europa. Det er jo et helt nyt, hidtil uset moment, der dermed kommer ind i debatten om denne sikkerhedskonference.

Her ser vi nu i to afgørende spørgsmål fællesmarkedet optræde som en udenrigspolitisk selvstændig faktor i det diplomatiske spil: i spørgsmålet om Mellemøsten og i spørgsmålet om en Europapolitik. Der er nogle, som det ikke overrasker, undertegnede f. eks.; men det burde overraske en del i denne sal, som har svoret på, at den slags ting ville fællesmarkedet ikke blande sig i, og at det ikke betød noget.

Jeg er sikker på, at der er endnu én foruden mig, som det ikke overrasker, og det er den meget kloge danske diplomat, vores ambassadør i Brasilien, hr. Paludan, som den 20. april skrev en kronik i Politiken. Det er en nydannelse herhjemme — jeg har ikke det mindste imod den — at udenrigsministeriets ledende embedsmænd begynder at diskutere indbyrdes, ikke bare privat, men også offentligt, og det er meget interessant for os andre at følge. I den pågældende kronik, som var vendt mod den påstand, at Davignonrapportens politiske samarbejde ikke ville betyde noget, skrev hr. Paludan:

„I et internationalt politisk samarbejde vil det lille land altid have mindre indflydelse end det store. I et internationalt økonomisk samarbejde gælder det samme om muligt i forstærket grad. Men i en international organisation, hvor det politiske samarbejde er bygget oven på et økonomisk samarbejde af stigende intensitet, er det lille lands stilling i politisk henseende den svagest tænkelige, thi i dagens

arbejde vil de økonomiske problemer altid måtte stille sig som de umiddelbart livsvigtige, for hvilke de mere u håndgribelige politiske fornemmelser og synspunkter, der sigter på dagen i morgen eller derefter, vil måtte vige. I denne tænkemåde er i virkeligheden den hele problemstilling, hvis valg vi står over for, givet.“

Jeg er ganske og aldeles enig. Det drejer sig ikke bare om flæsk og ost og smør. Det har man i og for sig også erkendt bredt i denne sal, har jeg indtryk af. Man diskuterer mere nu også skattepolitik, socialpolitik osv. Så langt er vi kommet. Men vi må et skridt videre og erkende, at det heller ikke „bare“ drejer sig om skattepolitik og socialpolitik. Det drejer sig også om udenrigspolitik og om faren, risikoen, for den mulighed, at denne økonomiske blokdannelse udvikler sig til en politisk blokdannelse, sådan at Danmark, hvis vi bliver medlem, kommer med ind under en sådan ny politisk blokdannelse også militærpolitisk, det vil naturligt følge med.

I den forbindelse vil jeg til slut gøre opmærksom på en diskussion, som foregår i den britiske presse. Den blev startet den 4. april i år af bladet Sunday Times, som anses for at være ganske respektabelt, under overskriften „Storbritannien vil tilbyde en kernevåbenpagt til franskmændene.“ Indholdet i den pågældende artikel var, at den hollandske udenrigsminister, Luns, ved en frokost havde oplyst, at Heath overvejede, når han skulle mødes med Pompidou — og det vidste man allerede på det tidspunkt han skulle — at foreslå Pompidou, at de to landes kernevåben eller i hvert fald dele af dem blev slået sammen, så man fik en kerne, om jeg så må sige, en kim, til et fælles vesteuropæisk kernevåben. Det var ikke rygter, Luns havde sagt det, og det er senere blevet bekræftet. Men det er naturligvis kun overvejelser. Vi ved ikke, hvad der kan komme ud af det; men det er i hvert fald overvejelser, som i England er blevet taget ganske alvorligt. Jeg står her med et andet nummer af Sunday Times, hvor den tidligere engelske forsvarminister Dennis Healey spørger, om Heath vil gøre den samme fejl, som Macmillan, hans konservative forgænger som premierminister, der også forberedte et sådant tilbud. Artiklen, som hedder „Eu-